

Farkas Gábor

Templom épül

Szemközt a nehéz novemberi köddel
sok évszázados némaságban a könyörület –
arcán szelíd bársonymosollyal
András király lánya,
kötényében a megmaradás
rejtve az emberi képmutatástól.

*

Ahol két ember az ő nevében
túllép az evilági téren,
tervezni kezd az örökkévalóságnak –
mert semmi sincs hiába –
az immanens nehézkedés átlényegül
a transzcendenciába.

*

És templom épül
fából, kőből, maradandóságból.
Ívein a megbocsátás,
talapzata maga a kegyelem.
És a marburgi szent vezeklőköve
dómmá magasodik.

*

Kápolna, Kassa és a Paorisse Elisabeth
őrzi így az engesztelés messzeségét
az embert övező köd-panorámában.
Mert az Ég tartja a Földet,
és a kéz nyújtja a békét.

És az a kéz el nem enged.

FARKAS GÁBOR (1977) költő, kritikus, az MMA ösztöndíjasa.

[kettőnkéről kellene]

A légyeres teret el nem ereszttem,
hiába gyúlnak izzadt óriások.
Mint költőben a vers: *nem én kiáltok* –
pedig ropognak a rímek felettem.

Tudom, kettőnkéről kellene költeni
valóságtól lüktető szép verseket,
de a valóság *csupa egy rettenet*,
és mi sem lehetünk egymás hősei.

Minden vétkünket magamra vállalom,
csak essünk túl a feloldozásokon.
Megtettesült a karcolásnyi árok,

darabjaira tört ablak a lélek.
Árván hagyott otthonainkban élnek
a semmibe kapaszkodó szilánkok.

